

ՉԱՅԼՏ ՀՍՐՈՒՏԻ ՈՒՂԵՒՈՐՈՒԹԻՒՆԸ

Եւ «Հառաչանքի կամուրջ»ին՝ Վենես.

— Մէկ կողմն իր բանս է եւ միւսն ապարանք —

Բարձրացած ծովու ալ՛քներէն վէս-վէս՝

Յուպով կախարդին՝ որպէս մի պատրանք,

Փրոած շուրջն ամպոս թելերն հազար ամբ՝

Կը ժպտի փառովն հեռու դարերուն,

Կը նայէին երբ շատ ազգեր հպատակ

Թելով առիւծի մարմար սիւներուն,

Վենեսիկն երբ կ'իշխէր հարիւր կողմներուն:

Կ'թուի նոր Սիպիլ մը ծովէն ելած՝

Ուշատակներու իր եռաթագով.

Վսեմ շարժումով մը հեռուն թառած,

Ջրերու ոյժին իշխողի փառով —

Ուզաց աւարէն, անդուլ հոսաւիւղ,

Կ'առնէին դուստրերն իր՝ օծիս անգին,

Կ'սեղանին զոհարք փողփողուն շողով...

Ծիրանի հագած՝ կ'ըլլար կոչումին,

Կ'անէր կանչուող իշխողներու փառք ոյժին:

Լուս կ'թիալարէ կոնսոլալարն վէս,

Ի Վենես Թասսոն չունի արձագանգ.

Ձի հնչէր յաճախ նուագը այլեւս,

Կը փրկին մինչեւ ափունքն՝ ապարանք...

Գեղն է գեռ ներկայ՝ քայց անցեր է՝ փառքն,

Տէրութիւն կ'իյնան՝ քայց կ'ապրի բնութիւնն՝

Կայ գեռ Վենիսի երբեմնի հմայքն՝

Ամենահաճ վայրը խնդրներուն,

Իսալիոյ դիմակ, երկրի զուարեութիւն:

Մեզ համար ունի այլ հրմայք սակայն՝

Պատմական անուն, ուրուականների,

Վըհասած անձանց, հրգօր շարքն երկայն՝

Լիւած, անկենդան քաղէն Տոների:

Մերն է յաղթանակն անեղծանելի,

Բիալդոյին հետ, Պեսիկ, Մար, Շարլոֆ

Ձեն ջնջուիր իսպառ, չեն մոռանալի՝

Կամար — պահ վէժի պէս ... սակայն վերջն էր լուկ՝
 Լճուած եղբերքին՝ են բնակիչէ նորոգ:

Մտածին անձեր կաւէ չեն զանգուած.
 Իսկութեամբ անմահ, անոնք կը բերեն
 Աւել՝ պայծառ շող, աւելի սիրուած
 Գոյացութիւն, այն ինչ որ կ'արգիլէ
 Բախտը բութ կեանքին ... Կու տան մեզ՝ նորէն,
 Մահ'ցու կապանքին մէջ մեր վիճակին,
 Նախ ախար ... Եսն ասածին փոխարէն.
 Ջրելով սիրեն որուն՝ մեռած ծաղկունքին
 Նորոգ անուր կը լեցուի ամային կրկին:

Ապաւենն այս է մեր պարմանութեան
 Ու մեր ծերութեան — մնալ անձոյս լիւած
 Նախ, վերջն ալ զսնել Պարապութիւն միայն ...
 Հոգն այս կը լեցնէ Էջ ԶԳԻՍ զիմաց. —
 Էութեամբ ստոյգ այլ բաներ ալ կան բայց,
 Երկրէն առաւել՝ գեղով լուսափայլ
 Չեւով ու գոյնով. երկնէն գերազանց՝
 Քան անօրինակ աստղահոյլն անմառ՝
 Որ մատուցած է տեղերին այս՝ Մուսային Հաննարն:

Տեսածս երա՞զ թէ ճիշդ — անցնին թող յինէն, —
 Կու գան որպէս ճիշդ, կ'անցնին երազի պէս.
 Ինչ ալ էին բայց — այժմ ալ դեռ նոյն են —
 Թուզեմ կրնամ զանոնք փոխել, բայց մտէս
 Կը յորդին բազում ձեւերով՝ զորս ես
 Փնտրած կը թուիմ եւ մերթ զսած եմ.
 Անցնին ասոնք ալ թող — զի միտն որդէս
 Ապառնող ցնորներ զանոնք կ'նկատեն,
 Ուրիշ ձայներ, տեսարաններ մեր շուրջ պատեն:

Թրգմ. Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ԼՈՐԵ ՊԱՅՐԸՆ